

Resolut, l'ardit pastor s'hi encaminava a l'hora que el cel prenia els meravellosos tons moradencs del crepuscle i un silenci exquisit plana sobre tota la vall, a l'hora en què els cims de les muntanyes s'acolorien d'or i porpra.

Cercava la drecera amb dosser de roures i alzinars i, en aquella solitud imponent, plena de vaguetats de misteri, accelerava el pas amb l'ànsia feixuga d'arribar aviat a la bauma encantada.

Només s'oïa allà lluny, en la foscor del bosc vellutat i ple de boirina, el xiscle estrident de la xibeca poruga, que dava el seu crit acompassat com un alerta.

Aleshores freturós, s'amagava entre matolls d'esbarzers i eures. I allí, quiet, sense alenar apenes, veia meravellat com sortien de les profunditats del gorg les dones d'aigua.

Tenien el cabell daurat i la pell frutuosament blanca, els ulls intensament blaus, els llavis molsuts i les dents lluminoses com de vori tocat pel raig de lluna.

Sortien gentils, rialleres, aspirant amb delectança l'aroma de l'herba perfumada.

Ell se les mirava encisat, embaladit, i les veia córrer per les voreres del marge.

N'hi havia que collien rams de ginesta i roses de pastor, i se les tiraven l'una a l'altra, i reien, reien... i les seves rialles prenen el so dels brolladors d'aigua cristal·lina.

D'altres es rebolescaven per la molsa o, cercant per l'herbam maduixes boscanes, com botons de rosa, amb delectança, se les portaven a la boca, on es confonien amb la rojor dels seus llavis coral·lins.

Ell, febrós, se sentia àvid de mirar-les i, no podent-se contenir, s'atansà per a heur-les una. Però la seva manca de llestesa trencava l'encant i totes alhora s'endinsaven a la bauma i l'omplien de llum i de color d'ambre i de rosa.

Després tot restava silenciós, ple de misteri.

Aleshores, el pastor se'n tornava consirós i capcot a la solitud de la seva jaça, però ple de desig i de recança, la qual cosa feia que cada cop baixés a la vall amb més delit per a atrapar-ne alguna. I altre cop s'amagava atent i frenètic. Però vingué un dia en què una d'elles, més atrevida, s'apropà massa a l'aguait del pastor i, aquest, d'un bot feréstec, l'engrapà barroer i, forcejant forcejant, se l'endugué.

Diuen que s'hi amullerà i que tingueren una filleta formosa com un